

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat (*Moscov*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupí, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de portada: Jordi Play.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

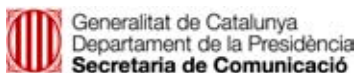
Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironés).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Alternatives

No es tracta de la sentència d'un tribunal, ni tan sols es pot parlar de proves concloents, però els fets acumulats a l'entorn del denominat *cas Bárcenas* permeten referir-se a indicis raonables de finançament il·legal, cobrament de comissions i sobresous pagats en negre. I si algú considera excessiva la conclusió provisional, almenys el que sí que ha quedat ben clar és que el president del PP i del govern espanyol ha mentit i mantenia una relació d'extrema complicitat amb el seu ex-tresorer, fins i tot quan Luis Bárcenas ja havia estat acusat d'una sèrie de delictes irrefutablement greus. Afirment els dirigents del Partit Popular que el seu ex-tresorer no és de fiar "perquè ha mentit". És cert. Ha canviat la versió dels fets dues vegades. La primera va negar que ell fóra l'autor dels quaderns que demostren una comptabilitat B dins el seu partit i va afirmar que mai no havia pagat cap sobresou. La segona, se'n va desdir i va acceptar els dos fets. I el canvi va arribar com a conseqüència d'un intercanvi de missatges que Mariano Rajoy ha reconegut com a veraç. L'un ha mentit buscant una defensa més eficaç i segura. L'altre, també.

Tots aquests fets són ni circumstancials ni anecdòtics. Constaten una línia d'actuació il·legal dins el PP que arranca amb el nomenament d'Àngel Sanchis Perales, com a tresorer, continua amb Rosendo Naseiro –amb fets demostrats però invalidats judicialment per "irregularitats" en la instrucció del cas– i s'allarguen durant tota l'etapa en què Luis Bárcenas n'ha controlat les finances. Aquests casos, d'una manera més o menys intensa, més o menys efectiva i més o menys impune, afecten tots els grans partits, que s'han mostrat fins ara incapaços de resoldre el seu finançament d'una manera legal i sensata. El canvi, doncs, haurà de venir de fora.

El canvi "de fora" pot ser la solució, però alhora el problema. Pot encara complicar més allò que entenem com a gestió de les qüestions públiques; és a dir, la política. Perquè una cosa és que, per exemple, al País Valencià guanye espai i protagonisme una opció com Compromís, que no deixa de proposar una manera convencional de fer política, encara que implique totes les reformes estructurals que calguen i una nova ètica, i una altra de ben diferent que aquest espai i aquest protagonisme se'ls adjudique Unión Progreso y Democracia. Cal filar, doncs, molt prim. En moments de caigudes de sistema i canvis estructurals la solució que pot acabar imposant-se no ha de ser necessàriament millor. Vivim moments de populismes descarats, agreujats per la crisi econòmica, en què les solucions poden ser encara pitjor que els problemes detectats.

Als nostres lectors

Història amb majúscules

Catalunya és un país amb una gran tradició historiogràfica. Concretada en noms propis de la importància de Ferran Soldevila, Jaume Vicens Vives o Josep Termes. Noms que van concretar escoles i tendències diferents, sovint fins i tot oposades, però definides per la saviesa a la solvència. Un dels darrers caps d'aquest fil que ha anat allargant-se durant un segle és Josep Fontana. És un altre historiador, Pelai Pagès, qui l'entrevista aquesta setmana a EL TEMPS. Tots dos conversen sobre història i universitat, però també sobre la independència de Catalunya i sobre la crisi econòmica i política que pateix aquesta part del món presumptament civilitzat.